

Проче така она милосърдна,
Като глѣдаше Форноза вѣдна,
Хвана вз помощь срѣдства да мѹ тражи,
Горко то мѹ сърдце да ублажи.

(Форнозъ кзмъ Аделаидѹ).

„Ангеле небесный“ рече „благый,
„И мой милый застѣпниче драгый!
„Азъ сегь видѹ твое-то колѣнѣ,
„И противно-то страсти борѣнѣ.
„Менъ едного вз мъжы ахъ! оставашь,
„И за тебе да страдамь недавашь.
„Твое-то е сърдце посвѣщенно,
„И оному гробѹ отрѣдѣнно,
„А отъ него нищо тебъ немѣже
„Да отъргне, нито сватый вѣже!
„Че си рада съ остроуміе твое
„Да покрывашь злосчастіе мое;
„Сичко тѣи добрѣ азъ ахъ! познавамь,
„И у сичко тебе право давамь.
„Твой-та дланность е тѣкъ све да тѣжишь
„И другъ никого ты да нелюбишь,
„А мой-та е жестока съдѣбина,
„Намѣренѣ и жалба едина
„Отъ любовь за тебе да загина
„И отъ той свѣтъ жално да прѣминѹ.
„Прѣдъ твои-ты очи да починѹ,
„Да издѣхнѹ н вѣдѹ кончина!“

Кать тѣи чюе красна Аделаида
И видѣ, че вече нема фѣйда;